

TWEE ONBEKENDEN, EEN REIS

WERELDWIJ
MEER DAN
80 MILJOEN
EXEMPLAREN
VERKOCHT

KONSALIK

*Liefde laat alle
bloemen bloeien*

XANDER

ROMAN

Ook verschenen van Heinz G. Konsalik bij Xander Uitgevers

Milda, een liefde in Siberië (2014)

Anoesjka, het meisje uit de toendra (2014)

Verwoeste zielen (2014)

Het gestolen geluk (2014)

De lijfarts van de tsarina (2015)

HEINZ G. KONSALIK

Liefde laat alle
bloemen bloeien

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Liebe lässt alle Blumen blühen*
Oorspronkelijke uitgever: Hestia Verlag
Vertaling: Vertaalgroep Administratief Centrum Bergeyk
Omslagontwerp: Stefan Hilden, www.hildendesign.de
Omslagbeeld: © HildenDesign/Shutterstock.com
Zetwerk: Flipside Digital Content Company Inc.

Copyright © by Dagmar Konsalik,
represented by AVA international GmbH, München,
www.ava-international.de
Originally published 1968/1985 by Hestia Verlag
www.konsalik.de

Copyright © 2015 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2015

ISBN 978 94 0160 367 6 | NUR 302

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren. Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen, dan kunt u contact opnemen met de uitgever.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Iedereen die Kathinka Braun voor het eerst ontmoette, was meteen door haar geboeid. Natuurlijk gold dat alleen voor mannen; vrouwen bekeken haar met andere ogen. Er was zoveel aan haar wat andere vrouwen jaloers maakte: haar lichaam, haar verschijning en wat zij uitstraalde.

Dat haar kleding sportief en trendy was, accepteerden ze nog; dat ze met dertig haar kastanjebruine haar los op haar schouder droeg vonden ze overdreven jeugdig. Dat ze een Italiaanse sportwagen reed en een luxe appartement in een van de duurste flats van Hannover bewoonde, moesten ze wel accepteren, want Kathinka moest haar geld toch op de een of andere manier uitgeven. En geld had ze! Ze had het niet uit een erfenis, door een huwelijk en ook niet van een rijke vriend gekregen – waar ze haar graag van zouden hebben beschuldigd – maar ze verdiende het eerlijk en met hard werken in een beroep waarin ze tegen een overmachtige mannelijke concurrentie moest opboksen: Kathinka Braun was architecte.

Ze was geen binnenhuisarchitecte, nee, ze bouwde torenflats, blokken woningen, hele kantoorcomplexen en zo nu en dan – als artistieke compensatie – ook exclusieve villa's op Sylt, aan het Plöner Meer, in het Zwarte Woud, aan het meer van Konstanz, in de Beierse Alpen. Ze was wijd en zijd bekend: voor mensen die zich zoiets konden veroorloven was de naam Kathinka Braun een begrip. Een 'KB-huis' herkende je op het eerste gezicht: naast de voordeur was in goud het monogram KB in de muur gemetseld. Een kwaliteitsregel van een artistieke verbeelding.

Natuurlijk noemden alle vrouwen uit de upper class dit gouden KB-monogram 'aanstellerig'. Het toppunt van zelfverheerlijking!

Want dit KB zat ook op het dashboard van haar sportwagen, hing in goud, met briljanten bezet, als medaillon om haar hals en keerde op elk briefhoofd terug. In Hannover ging het verhaal dat het huwelijk van de fabrikant Heinrich Schneller was stukgelopen omdat zijn vrouw tijdens een buitenlandse reis van haar man het 'KB' naast de huisdeur had laten wegbeitelen.

Er werd trouwens altijd over Kathinka Braun geroddeld. Het hing als een onzichtbaar waas om haar heen, zweefde als een herkenningseur voor haar uit. Toch had deze geslaagde vrouw, deze koele schoonheid, van wie de aanblik mannen in vuur en vlam zette en de ogen van hun vrouwen zich deed vernauwen, nooit aanleiding gegeven tot roddelpraatjes. Geen verhoudingen, geen minnaars, geen heimelijke ontmoetingen, het was gewoon griezelig! Op haar architectenbureau werkten drieëntwintig mannen, van wie er zeventien zoveel mannelijkheid uitstraalden dat andere vrouwen jaloers op haar zouden zijn geweest. In de loop van haar werkzaamheden in Hannover waren ontelbare opdrachtgevers bij haar te gast geweest, maar steeds weer werd haar kennissenkring teleurgesteld. In Kathinka Brauns leven was blijkbaar geen sprake van een man.

Dat was een vergissing. Ze had één goede vriend. Hij heette Herbert Vollrath en was docent aan de rijksacademie voor architectuur. Hij was een forse, breedgeschouderde man, die zo nu en dan 's zondags met een bos bloemen Kathinka's appartement binnenviel, een fles champagne met haar dronk, ook wel eens een cognacje, een Spaanse Lepanto die hem beter smaakte dan Franse cognac en met haar over moderne architectuur of over opera's en concerten praatte. Vier keer in zes jaar tijd – zo trouw was Herbert Vollrath – nam hij een aanloop en zei: 'Kathi, dit is zo toch geen doen! We kennen elkaar goed genoeg, zo goed dat we kunnen zeggen...'

'Nee!'

'Wat "nee"?' Ze snoerde hem met één woord resoluut de mond. Dan volgde steeds weer hetzelfde antwoord: 'Omdat we

elkaar zo goed kennen, Herbert, moet je af van het idee dat er tussen ons ooit iets meer kan zijn dan echte vriendschap. Zo iets komt maar heel zelden voor tussen twee mensen. Ik hou van mijn beroep.’

‘Dat hoeft je toch ook niet op te geven.’

‘Herbert, jij geeft les aan de academie, ik bouw huizen, en dan zien we elkaar ’s avonds, gapen elkaar verveeld aan, klagen onze nood bij elkaar, zadelen elkaar met problemen op, gaan naar bed, lezen nog een paar minuten en vallen dan met onze bril op in slaap! Een ideaal huwelijk, nietwaar?’

‘Maar, verlang jij er dan niet naar om je leven een andere richting te geven? Kathi, je bent toch een vrouw! En nog een heel mooie vrouw ook.’

‘Dank je.’

‘Je weet heel goed dat geen man jou voorbijloopt zonder zich om te draaien en je na te kijken! Je bent een vrouw die verlangen, dromen oproept! Jouw prachtige buitenkant kan toch niet zomaar schijn zijn; er bestaat toch harmonie tussen lichaam en ziel! Je bent toch geen gepolijste steen, je bruist van leven!’

‘Ik kom echt wel aan mijn trekken,’ antwoordde Kathinka Braun eenvoudig.

Herbert Vollrath kreeg dan altijd een steek waarvan de pijn nog lang nawerkte. Later sprak hij zijn bezorgdheid openlijk uit.

‘Wat heet aan je trekken komen? Die vluchtige flirts tijdens je vakantie?’

‘Misschien.’

‘Een zomerliefde op Tenerife, een winterliefde in Pontresina, een paasverrassing in de Caraïben, zoals vorig jaar...’

‘Een vrijblijvend pleziertje, ja! Herbert.’ Wanneer ze zo haar stem liet dalen en hem haar cognacglas voorhield, wist hij dat ze verder zou gaan: ‘Ik ben geen vrouw om te trouwen! Dat weet je toch. Ik ben te zelfstandig, ik ben een enorme stijfkop,

ik heb een sterke wil die ik steeds wil doorzetten, ik heb mijn eigen levensopvattingen, allemaal niet geschikt voor een huwelijk waar twee levens in harmonie met elkaar verder moeten. Met mij getrouwd zijn, dat zou echt een ramp voor die ander zijn!’

‘Kathinka Braun, het voorbeeld van de emancipatie! Het grote beroepssucces in een betoverende verpakking! Kathi, je houdt jezelf voor de gek. Je bent alleen maar bang dat ze achter de gevierde zakenvrouw dat kleine meisje met al haar verlangens ontdekken!’

‘Ach, klets niet!’ antwoordde ze dan met een pijnlijk lachje.

Daarna zette ze een band met Zuid-Amerikaanse muziek op, kroop met opgetrokken knieën op de diepe zachte bank en rookte zwijgend, haar hoofd ver achterover, haar sigaret op. Haar lange, loshangende haar lag op de bleekblauwe, zijdeachtige bankbedekking en Herbert Vollrath begon weer te mijmeren wat een onbeschrijflijk heerlijk genot het zou zijn deze vrouw te bezitten.

‘Waar ga je dit jaar met vakantie naartoe?’ vroeg hij met doffe stem.

‘Waarom?’

‘Ik zou daar graag ineens opduiken en je vakantieavontuur proberen te worden. Ik geloof dat dat mijn enige kans is.’

‘Gemist!’

‘Hoe bedoel je, gemist?’

‘Ik zal ook een streep door die mogelijkheid halen.’

‘Aha! Je brengt je volgende vakantie dus in een nonnenklooster door?’

‘Ik weet het nog niet.’ Ze keek hem met haar grijsgroene ogen doordringend aan. Herbert Vollrath voelde de behoefte op te springen en deze vrouw gewoon in zijn armen te trekken, maar haar blik dwong hem netjes te blijven zitten. Zijn benen leken plotseling als van lood. Zoiets zouden ze in de middeleeuwen als heks hebben verbrand, dacht hij. ‘Ik kan je minstens vijftig

mannen noemen die meteen zonder dat ze erover zouden nadenken mee zouden gaan. Met mij voorop!’ Vollrath glimlachte zwakjes. ‘Naar de noordpool of naar het oerwoud, ik zou van tevoren niet eens vragen waar je heen ging.’

‘Ach, dan zouden we elkaar vier of zes weken lang op de zenuwen werken met steeds dezelfde vragen: Houden we van elkaar? Moeten we gaan trouwen? Dat is toch niks. Nee, Herbert! We zouden het alleen maar voor elkaar bederven!’

‘Met andere woorden: je wilt nooit trouwen.’

‘Ik weet het niet. Echt, ik weet niet of het leven er beter van wordt wanneer je een papiertje ondertekent, van naam verandert, nacht na nacht, tientallen jaren aan één stuk naast iemand anders in je bed ligt en in voor- en tegenspoed aan die ander vastgebonden bent.’

‘Vastgebonden,’ zei Vollrath langzaam. ‘Jij hebt toch ook je verlangens. Denk je bijvoorbeeld niet dat je het fijn zou vinden om een kind te hebben?’

‘Een kind...’ Ze zag er ineens heel dromerig uit. ‘Ja, een kind zou geweldig zijn,’ zei ze toen met zachte stem. ‘Iets van mezelf wat opgroeit, waarvoor het de moeite waard is te leven. Maar, waarom zou ik de verwekker ook in mijn leven betrekken?’

Vollrath wreef met zijn hand over zijn ogen. ‘Dat meen je toch niet serieus?’ vroeg hij hees. ‘Kathi, dat is me te veel emancipatie! Als alle vrouwen zo dachten?’

‘Gelukkig denken ze niet allemaal zo.’

Ze lachte, stond op en liep naar de huisbar van spiegelglas. ‘Ik zal een cocktail voor je maken. Zeg maar wat je wilt.’

Vollrath staarde haar aan. Ze droeg een lange, exotische huisjapon van pure Thaise zijde. Het patroon was een bloemenzee die om haar slanke lichaam speelde. Ze zag er verrukkelijk uit. Vollrath kneep zijn handen tot vuisten. Zijn handpalmen gloeiden alsof hij hoge koorts had.

‘Mix een cocktail, die we “wakker worden” zullen noemen.’

‘Waarvan moeten we dan wakker worden?’

‘Ik niet. Jij moet wakker worden uit dat fantasiebeeld van je dat een succesvolle vrouw niet voor lange tijd een man zou kunnen verdragen.’

Het was zoals altijd: ook deze avond dronken ze, kletsten wat, dansten zelfs een paar keer een foxtrot en een tango, maar toen Herbert haar onder het dansen in de welving van haar hals wilde kussen, boog Kathinka achterover en lachte.

‘Laat dat!’ zei ze en ze maakte zich uit zijn armen los. ‘We zijn geen verliefd stel in een discotheek.’

‘Verdorie! Ik hou van je!’ Hij liep naar de bar, schonk zich een groot glas cognac in en dronk het in één teug leeg. ‘Wat een ellende! Ik wil dronken worden.’

‘Denk aan je promillage en aan je wagen die voor de deur staat.’

‘Ik kan toch op de bank slapen, Kathi.’

‘Nee.’ Ze lachte en maakte een afwijzend gebaar. ‘Die trucjes ken ik! In mijn huis heeft nog nooit een vent geslapen, zelfs niet op de bank.’

Een paar uur later reed Herbert Vollrath dus maar weer naar huis. Hoewel zijn liefdesverklaring opnieuw schipbreuk had geleden, was hij gelukkig. Ik ben in ieder geval haar enige, echte vriend, dacht hij. Dat is tenminste iets, al is het verdomd weinig.

Zo was Kathinka Braun. Dat alles moet je weten om enigszins te kunnen begrijpen wat er in de daaropvolgende weken gebeurde...